

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637704128/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

»Det har Du Ret i, min Ven,« sagde Sandberg, »den Historie er saamænd ogsaa forbi i Virkeligheden. Naar jeg nu blot snart maatte faa Lov til at ryge lidt Tobak.«

Stephan forstod slet ikke disse Mennesker. Han vilde aldeles ikke gaa ind paa, at det skulde være Kjærlighed, selv om den Ene ogsaa til Nød vilde have ofret sit Liv for den Anden.

Denne Sygdom og disse to Menneskers Forhold havde optaget ham endel, om han end fandt, at det var en ringe Løsning af Kjærlighedslykkens Problem. Vinteren var ifærd med at fortrække. Det havde været en raa og tung Vinter, en rigtig kjøbenhavnsk Vinter med evindel'ig Slud og Søl, skikket til at vække Tvivl om, hvorvidt disse Breddegrader overhovedet vare bestemte til at bebos.

I det Hele var den gaaet meget langsomt for Stephan. Strax efter Afrejsen havde han følt en vis Glæde ved at være ene, ved at være uforstyrret med sit Drømmebilled af Paula istedetfor hende selv. Men denne Fornøjelse forslog dog ikke i Længden; han begyndte at længes og ovenikjøbet længes paa en ganske solid og reel Maade og føle et saa dybt Savn efter hendes Nærværelse, at det ligefrem overraskede ham.

Sandbergs Sygdom havde optaget ham noget i de Uger, den havde en farlig Karakter, men nu var al Spænding forbi; hans egne Tanker kunde atter husere uforstyrret, og de benyttede sig heraf, altfor meget fandt han. Han gav sig til at være dobbelt flittig med sine Arbejder, men det forslog lige saa lidt som Forsøgene paa at omsætte sin Længsel i poetiske Drømmerier. Han maatte sige til sig selv: »Der er ingen Tvivl, jeg er for Alvor forelsket,« og blive ved at gjentage sig det Svar, indtil det en skøn Dag, han vidste ikke selv hvordan, stod for ham saa sikkert, at han ikke engang spurgte derom. Men hun? Ja, hver Gang han gjorde sig selv det Spørgsmaal, blev Svaret ogsaa det samme, en ubestemt, men sød Forvisning om, at han vilde sejre.

*

Det blev atter Foraar; det urolige, tidlige Foraar, hvor kun Vandet er smukt og glinsende i dybe og friske Farver, men